

Det er ren teknik. Det er ren teknik. Men med de sager, vi har været præsenteret for her i Folketinget, af fuldstændig uacceptabel karakter med det kæmpearbejde, der ligger med alle de mange spørgsmål, der er stillet, er det klart for enhver, at det er uacceptable forhold, at kunderne ikke er parter i deres egen sag, når det drejer sig om de finansielle virksomheder.

Vi har været igennem en sag i Sø- og Handelsretten, hvor en mand blev bragt på fallittens rand, fordi han ikke kunne få partsindsigt i sin egen sag, og efter mange, mange retsmøder vandt han endelig til sidst. Det havde man så været fri for.

Vi har i den aller-, allerfriskeste erindring det mystiske, som foregår i sagen omkring Færø-banken, nemlig at færingerne, som skal betale regningen, ikke er parter i egen sag, men det er Finansieringsfonden og Den Danske Bank. Alligevel er det færingerne, der har måtte anlægge sag. Det er mere mystisk end det mystiske.

Så vil jeg godt gå over til økonomiministeren. Det er jo sådan, at når man ikke kan finde de rigtige undskyldninger, må man finde på et eller andet andet kunstigt, og det må økonomiministeren jo sådan set selv om.

Proceduren om, hvorfor dette forslag blev fremsat nu, vil jeg gerne kort forklare økonomiministeren, og jeg vil gøre det ganske kort: Igennem 3 år har man prøvet på at få en løsning på den her problemstilling. Det er ikke engang lykkedes at få svar. Det er lykkedes at få henholdende svar både fra den nuværende økonomiminister, fra tidligere erhvervsministre, og jeg ved ikke hvem hele vejen rundt. Det gik så vidt, at før valget var man nødt til at spørge statsministeren, hvornår man kunne forvente at få svar, og den liste, som Udvalgsafdelingen var i stand til at medsende, over alle de løfter om svar, vi havde fået, viste et spørgsmålsforløb på over 2 år.

Det sidste, vi har fået at vide, og det er jo lidt sjovt, nu vi skal stemme om Amsterdamtraktaten, er, at i den fine forening dernede i Bruxelles har man så besværlig en forretningsgang, at man ikke som dansk økonomiminister kan spørge Kommissionen, hvordan de andre EU-lande har implementeret det her direktiv og de her bestemmelser. Nej, man har et system, som går ud på – det er i hvert fald de oplysninger, som jeg hidtil har fået – at det er en stor, besværlig procedure, og man er nu i gang med at tilskrive samtlige danske ambassader rundt omkring, som så må sende medarbejdere ud til

de nationale parlamenter for dér at undersøge, hvordan de nationale parlamenter har vedtaget det her.

Jeg er nødt til at sige, at hvis man er bestyrelsesmedlem i en forening og ikke kan få bedre informationer, skulle man måske gøre noget ved vedtægterne, og det kunne jeg så anbefale ministeren at få gjort, når hun ellers befinder sig til møderne dernede.

Uanset timing eller andet er der et latent behov for, at kunder får indsigt i egne sager, og hverken det første bankdirektiv eller det andet bankdirektiv har forbudt Danmark at give danske kunder indsigt i egne sager. Det har Justitsministeriets Lovafdeling klart og tydeligt slået fast. Det har eneudrederen også.

Og hvis ministerens eneste problem er, at man ikke skal kunne kontrollere bankens hensættelser, jamen så skal vi gerne medvirke til, at det kan blive præciseret i udvalget.

Når jeg hidser mig så voldsomt op, er det jo, fordi økonomiministeren var i samråd i Erhvervsudvalget forleden dag om EU-sager. Der var omdelt et papir under alm. del, bilag 17, og deri kunne man læse, hvordan Kommissionen nu går rundt og overvejer, hvorvidt man skal give tredjelande ret til at få den her indsigt, som danskere altså ikke kan få. Det er virkelig grove løjer. Det er virkelig grove løjer. Det var endnu mere groft, at økonomiministeren slet ikke var i stand til at besvare udvalgets spørgsmål om, hvorfor det er sådan. Men jeg imødeser – jeg håber, ministeren heroppe fra vil bekræfte det – at inden der er gået alt for mange dage, vil man være i stand til at give os nogle svar, som er til at forholde sig til.

Det kan ikke passe, at man skal trækkes rundt i en manege, når der er et flertal i Folketinget, som virkelig synes, at her bør der gøres noget. Og jeg kan ikke forstå Venstres holdning i denne sag. Nu er forslaget blevet behandlet to eller tre gange. Vi har også haft tavshedsbestemmelserne med. Vi fandt ud af, at De Konservative og Venstre ikke var villige til at ændre på tavshedsbestemmelserne. Det tog vi ud af forslaget.

Tilsyneladende bliver Venstre mere og mere bange for sin egen skygge. Jeg har den opfattelse, at Venstre måske laver flere og flere aftaler med regeringen, og at det er det, der er årsagen. Når man så engang får en bestemmelse i et forslag fra ministeren, når det passer regeringen, vil man have, jeg ved ikke hvor mange undtagelser, som slet ikke er til at administrere.